

7 de febrer

Ilegeixo la Paraula: Lc 5, 1-11

En una ocasió es trobava Jesús a la vora del llac de Genesaret, i se sentia apinyat per la multitud que volia sentir el missatge de Déu. Va veure Jesús dues barques a la platja. Estaven buides, perquè els pescadors havien baixat d'elles a rentar les seves xarxes. Jesús va pujar a una de les barques, que era de Simó, i li va demanar que l'allunyés una mica de la riba. Després es va asseure en la barca i va començar a ensenyar a la gent. Quan va acabar de parlar va dir a Simó:

–Porta la barca llac dins, i tireu allí les vostres xarxes, per pescar.

Simó li va contestar:

–Mestre, hem estat treballant tota la nit sense pescar res; però, ja que tu ho manes, tiraré les xarxes.

Quan ho van fer, van recollir tal quantitat de peixos que les xarxes es trencaven. Llavors van fer senyals als seus companys de l'altra barca, perquè anessin a ajudar-los. Ells van anar, i van omplir tant les dues barques que els faltava poc per enfonsar-se. En veure això, Simó Pere es va posar de genolls davant Jesús i li va dir:

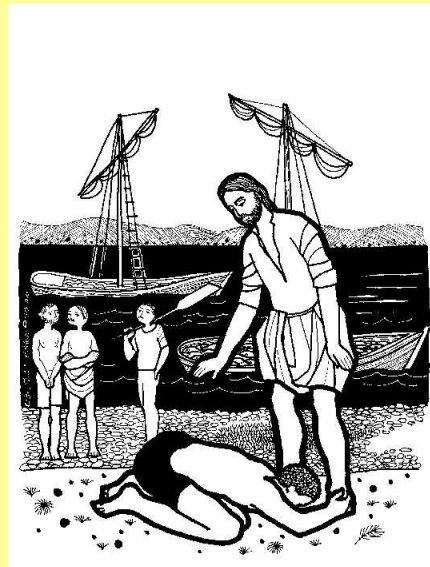
–Aparta't de mi, Senyor, perquè sóc un pecador!

Perquè Simó i tots els altres estaven esglaiats per aquella gran pesca que havien fet. També ho estaven Santiago i Juan, fills de Zebedeo, que eren companys de Simó.

Però Jesús va dir a Simó:

–No tinguis por. Des d'ara pescaràs homes.

Llavors van portar les barques a terra, ho van deixar tot i se'n van anar amb Jesús.

medito la Paraula

– *Simón i tots els altres estaven esglaiats per aquella gran pesca que havien fet. Qui és aquest home? Què fa? Em fa por, em sobrepassa. Estava jo aquí tan tranquil...*

– *No tinguis por. Des d'ara pescaràs homes.*

Què dius de pescar homes? Deixa'm aquí, amb la meva família, amb la meva gent, pescant peixos, només vull pescar peixos, per menjar, per viure.

– *Ho van deixar tot i se'n van anar amb Jesús.*

No vull anar, deixa'm aquí, prefereixo aquesta vida tranquil·la, sense sobresalts, més segura... Tinc por d'abandonar-ho tot.

Jesús em crida pel meu nom tal i com sóc, amb tota la meva realitat, em diu: "Vine i segueix-me!". Deixa't agafar per Jesús. És un projecte que ens desborda, però val la pena! Tenim l'oportunitat de renovar aquesta crida de Jesús que ens fa sovint.

prego amb la Paraula

ESTIMA'M TAL COM ETS

Conec la teva misèria, els combats i les tribulacions de la teva ànima;
la debilitat i les malalties del teu cos;
però, malgrat tot això, et dic:

"Dóna'm el teu cor, estima'm tal com ets".

Si esperes a ser un àngel per lliurar-te a l'amor, no m'estimaràs mai.

Fins i tot si recaus en aquestes faltes que no volguessis haver conegut mai,
fins i tot si ets negligent en la pràctica de la virtut,

no et permeto que no m'estimis.

Estima'm tal com ets.

En cada instant i en qualsevol situació en que et trobis,
en la consolació o en la desolació, en el fervor o en la sequedat,
en la fidelitat o en l'infidelitat.

Estima'm tal com ets.

El que vull és l'amor del teu cor indigent.

Si per estimar-me esperes a ser perfecte, no m'estimaràs mai...

Deixa't estimar. Vull el teu cor.

Per descomptat que tinc previst transformar-te,

però, mentrestant, t'estimo tal com ets.

I voldria que tu fessis el mateix.

M'agradaria veure com, des del fons de la teva misèria, brolla l'amor.

Estimo en tu fins i tot la teva debilitat.

Jo estimo l'amor dels pobres.

Voldria que, des de la indigència, s'elevés contínuament aquest crit:

"Senyor, t'estimo!".

És el cant del teu cor el que m'importa.

Potser tinc jo necessitat de la teva ciència i dels teus talents?

No són virtuts el que et demano,

i si te les donés, ets tan feble,

que el teu amor propi de seguida se les atribuiria.

No et preocupis d'això.

Només tracta d'omplir el moment present amb el teu amor.

Avui, com un captaire, crido a la porta del teu cor,

jo, el Senyor dels Senyors.

Crido i espero. Obre'm tot seguit; no al·leguis la teva misèria.

Si tu coneguessis veritablement la teva indigència, moriries de dolor.

L'únic que em fereix el cor és el veure't dubtar i faltat de confiança.

Voldria que pensessis en el meu cada instant del dia i de la nit.

No voldria que fessis cap acte, per insignificant que sigui,

per un altre motiu que no sigui l'amor.

Quan hakis de patir, jo et donaré la força.
Tu m'has donat l'amor; jo et donaré la capacitat d'estimar per damunt del que mai hakis somiat.
Però, recorda't: "Estima'm tal com ets".
No esperis a ser un sant per lliurar-te a l'amor;
Sinó, no m'estimaràs mai.

Un monjo de la Comunitat de Jerusalem (París)

altres paraules m'hi ajuden

- *Deixa-ho tot i segueix-me*

... No cal que ho deixis tot per venir-te amb mi. Només et demano que facis el que sí que està a l'abast de les teves possibilitats. Almenys això no ho deixis de fer. Caminarem plegats cap a metes més difícils. No et deixaré sol, però segueix-me.

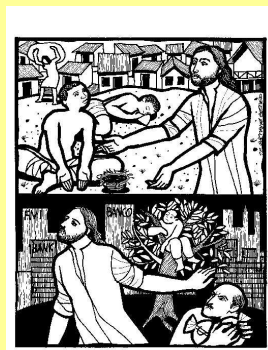
14 de febrer

llegeixo la Paraula: Lc 6, 17.20-26

Després Jesús va baixar amb ells de la muntanya i s'aturà en un indret pla. Allí hi havia molts dels seus deixebles i una gran gentada del poble, vinguda de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó.

Llavors alçà els ulls cap als seus deixebles i digué:

- Feliços els pobres: és vostre el Regne de Déu!
- Feliços els qui ara passeu fam: Déu us saciarà!
- Feliços els qui ara ploreu: vindrà dia que riureu!
- Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us rebutjarà, us insultarà i denigrarà el nom que porteu! Aquell dia, alegreu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. Igualment feien els seus pares amb els profetes.
- Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol!
- Ai de vosaltres, els qui ara aneu tips: vindrà dia que passareu fam!
- Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà dia que us doldreu i plorareu!
- Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igualment feien els seus pares amb els falsos profetes!

medito la Paraula

Jesús novament ens sorprèn, ens provoca, ens desinstal·la... I com sempre comença pels seus preferits: els últims de la societat, pel més senzill, pel més humil, pel més

feble, pel més vulnerable... Parlant Jesús així de forma senzilla i al cor de les persones tots som capaços d'entendre-ho i de sentir-nos identificats, però no sempre resulta fàcil acostar el missatge de Jesús a la nostra vida de cada dia.
Quan em relaciono amb altres persones, dono preferència al més senzill, feble, vulnerable? O pel contrari, presto més atenció als qui pensen com jo, als qui m'aplaudeixen, o aquells dels qui puc treure algun profit?

prego amb la Paraula

PRINCIPI I FONAMENT

1. La persona és creada per lloar, fer reverència i servir a Déu nostre Senyor.
2. I les altres coses són creades perquè ajudin la persona a assolir el fi pel qual és creada.

D'on es segueix que tant les ha d'utilitzar, quan l'ajudin per a aquest fi; i tant les ha de deixar, quant per al fi la destorbin.

3. Per això cal que ens fem lliures davant totes les coses de tal manera que, per part nostra, no vulguem més salut que malaltia, Riquesa que pobresa, honor que deshonor, vida llarga que curta..., i així en tot.

altres paraules m'hi ajuden

Si cliqueu aquí tindreu la cançó:

<http://foros.marianistas.org/showthread.php?t=1600>

Bienaventurados son en Dios bienaventurados
Bienaventurados en ti Señor bienaventurados

Bienaventurados son en Dios Bienaventurados
Bienaventurados en ti señor Bienaventurados

Bienaventurados son en Dios Bienaventurados
Bienaventurados en ti Señor Bienaventurados

---

21 de febrer

Ilegeixo la Paraula: Lc 4, 1-13

Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà. L'Esperit el va conduir pel desert durant quaranta dies, i era temptat pel diable. Aquells dies no va menjar res, i a la fi tenia fam. El diable li digué:
--Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.

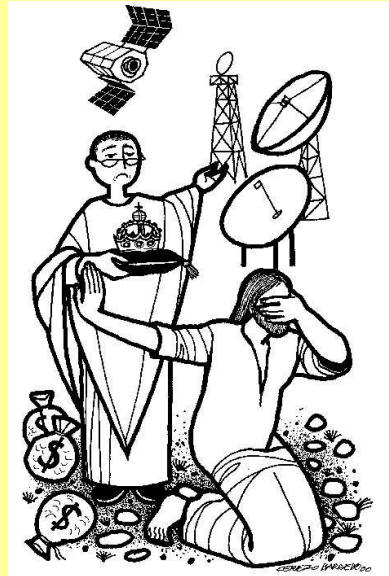
Però Jesús li va respondre:
--L'Escriptura diu: L'home no viu només de pa.

Després el diable se l'endugué enlaire, li va mostrar en un instant tots els reialmes del món i li digué:
--Et donaré tota l'autoritat i la glòria d'aquests reialmes: me l'han confiada a mi, i jo la dono a qui vull. Adora'm i tot serà teu.

Jesús li respongué:
--Diu l'Escriptura: Adora el Senyor, el teu Déu, dóna culte a ell tot sol.

Després el conduí a Jerusalem, el va posar dalt de tot del temple i li digué:
--Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix. Diu l'Escriptura: Donarà ordre als seus àngels de guardar-te. I encara: Et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres.

Jesús li contestà:
--Diu l'Escriptura: No temptis el Senyor, el teu Déu.
Un cop el diable hagué esgotat tota mena de temptacions, s'allunyà d'ell fins al moment oportú.

medito la Paraula

Ui!, com em sonen a mi aquestes temptacions...
Temptació a comprar allò que no necessito.
Temptació a viure segons el que desig, no segons el que necessito.
Temptació a sucumbir a les comoditats, a l'egoisme, a l'orgull, al poder sobre l'altre, a la vida fàcil sense complicacions...
Repassem el dia d'avui o d'ahir i intentem fer present les temptacions que hem tingut.
Quina ha estat la nostra actitud? Com m'he sentit? Com puc canviar?

prego amb la Paraula

Obertura a la seva voluntat

Aquesta actitud d'escolta a la seva voluntat és molt important per no caure en la temptació d'intentar fer de Déu, un déu a la nostra mida. Vol dir fer-nos disponibles interiorment i no tenir por d'allò que Ell ens demana en el més profund del nostre cor. És desig de Déu comunicar-se amb cadascú de nosaltres, ajudar a que trobem la nostra felicitat i contribuïm a la felicitat dels altres. Sempre des de la nostra llibertat i el nostre compromís.

Per això cada vegada que entrem en diàleg amb el Senyor i compartim amb Ell la nostra vida, no ens estem de preguntar-li: Què vols Senyor que faci?

Jesús Renau sj

altres paraules m'hi ajuden

El picapedrer

Kara era un picapedrer. Era pobre però molt treballador. Vivia amb la seva dona en un lloc mig desert, però era feliç amb ella i amb els veïns.

Un dia que Kara estava treballant com de costum, es va parar prop del camí una carrossa. Hi anava un home ric que va demanar a Kara per on era el camí. Quan hagué passat, Kara sentí una gran enveja. Tornà al treball però sense ni mica d'alegria. Per primera vegada a la seva vida li va semblar que el sol era insuportable i que les mans li feien mal.

De sobte llançà el martell, va asseure's sobre les pedres i es lamentava dient: "Ah, si fos ric no hauria de picar pedres i em podria contemplar els altres com treballen, tot passejant". En aquell moment va sentir una veu potent que li deia: "Kara, sigues ric. Que es compleixi el teu desig". I sense saber com, es va trobar vivint en un ric palau, bevent te amb la seva dona. Tenia molts criats. Kara era ric i es sentia molt feliç.

Un dia, que era al seu jardí, va veure passar l'emperador, amb una carrossa cent vegades més bonica que la seva. Tot el que ell tenia li va semblar no res comparat amb tot allò.

I sospirà, dient: "Oh, si en lloc de ser simplement ric pogués ser emperador! Ho podria dominar tot". En aquell moment va sentir una veu que li deia: "Kara, que es compleixi el teu desig; sigues emperador". I ja tenia Kara en un sumptuós palau, ple de marbres i daurats. Assegut en coixins de vellut vermell, donava lleis i els seus ministres l'escoltaven respectuosament. I Kara era feliç.

Un dia que es passejava amb els ministres, feia una calor insuportable. El sol escalfava molt. L'emperador va cridar: doneu-me alguna cosa per beure, m'ofego. Va beure, però aviat va tornar a tenir set. Kara es queixava: "El sol és més poderós que l'emperador. Oh, quines ganes que tinc de ser sol". Novament sentí la veu: "Kara, ja que ho vols, sigues sol". I Kara es trobà alt, molt alt, en el cel. Era el sol. Brillava sobre la terra i era poderós.

Però un dia va venir una gran tempestat que ho arrasava tot. El poderós sol va quedar eclipsat per un núvol. I llavors va voler ser tempestat. I ho va ser.

Furiós ho destruïa tot... Se sentia poderós. Era feliç. Fins que un dia va trobar la muntanya. S'alçava altiva, orgullosa. La tempestat no podia amb ella. Ella era més

forta. I Kara va voler ser muntanya. Quan ja ho era se sentia feliç.

Però un dia Kara va sentir un soroll. Era com si l'estiguessin picant, o fent pessigolles als peus. Kara va mirar als seus peus i va veure, lluny, petit, un home que estava picant contra la muntanya per treure pedra. Kara va cridar: "Para't; t'ho mano". Però l'home va seguir tan tranquil.

Aleshores va pensar que no era pas la muntanya la més poderosa, sinó l'home. I va desitjar ser home. I es va trobar essent una altra vegada picapedrer.

I la veu li digué: "Comprends, Kara, que no hi ha res tan poderós com el simple ésser humà? No tinguis mai enveja. Sigues feliç de ser una persona".

---

28 de febrer

Llegeixo la Paraula: Lc 9, 28b-36

Jesús va prendre amb ell Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, l'aspecte de la seva cara va canviar i el seu vestit es tornà d'una blancor esclatant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos i parlaven de la partença de Jesús, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. A Pere i els seus companys, la son els vencia, però es van desvetllar i van veure la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests ja se separaven de Jesús, Pere li digué:

--Mestre, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies.

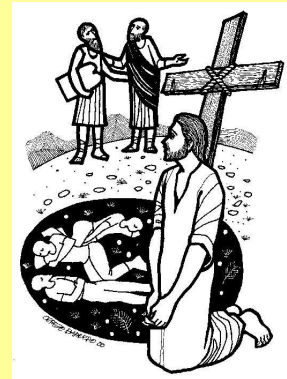
No sabia què deia. Encara ell parlava així, quan es formà un núvol que els anà cobrint. Ells s'esglaiaren, en veure que entraven dins el núvol.

Llavors va sortir del núvol una veu que deia:

--Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.

Així que s'hagué sentit la veu, Jesús es quedà tot sol.

Els guardaren el secret, i aquells dies no explicaren a ningú res del que havien vist.

medito la Paraula

Escriu una carta d'amor a Jesús: Comença amb una salutació afectuosa i a continuació digues-li una qualitat que t'agrada d'Ell. Pensa en algun moment que t'has sentit com Pere: "què bé que estic aquí! No em vull moure, no vull que passi aquest instant"...

Descriu-lo fil per randa, revivint-lo, assaborint-lo, gaudint-lo internament... Al final de la carta dóna gràcies a Déu per aquest moment màgic viscut i pel present.

prego amb la Paraula

En aquesta ocasió aquest espai està en blanc perquè enganxis aquí la teva CARTA D'AMOR. Atreveix-te a compartir-la.

altres paraules m'hi ajuden

El més important NO és

- QUE JO ET BUSQUI
sinó que tu em busquis en tots els camins;
- QUE JO ET CRIDI PEL TEU NOM,
**sinó que tu tens el meu tatuat
en el palmell de la teva mà;**
- QUE JO ET CRIDI QUAN NO TINC PARAULA,
sinó que tu gemegues en mi amb el teu crit;
- QUE JO TINGUI PROJECTES,
**sinó que tu em convides
a caminar amb tu cap al futur;**
- QUE JO ET COMPRENGUI,
**sinó que tu em comprens
en el meu últim secret;**
- QUE JO PARLI DE TU AMB SAVIESA,
**sinó que tu vius en mi
i t'expresses a la teva manera;**
- QUE JO ET GUARDI EN LA MEVA CAIXA DE SEGURETAT,
**sinó que sóc jo una esponja
en els fons del teu oceà;**
- QUE JO T'ESTIMI AMB TOT EL MEU COR I TOTES LES MEVES FORCES,
**sinó que tu m'estimes
amb tot el teu cor i amb totes les teves forces;**
- QUE JO TRACTI D'ANIMAR-ME I DE PLANIFICAR,
sinó que el teu foc crema dins els meus ossos;

Perquè com podria jo buscar-te, cridar-te, estimar-te...
Si tu no em busques, em crides i m'estimes primer?

El silenci agraït és la meva última paraula
I la meva millor manera de trobar-te.

També podeu consultar:

pregaria.cat